

ג'ררד מנלי הופקינס

שבעה שירים

הוד אדוני

העולם טעון הוד אדוני.
 הוא נצת כנצנוץ ניר־כסף חבוט,
 נערם לגדלה כמו שמן סחוט
 מטפטף. איה? ימאס אדם מוסר שדי?
 דורות הולכים ודורכים ודורכים,
 והכל צרוב־מסחור, סאוב־עמל ועכור,
 מזהם מאדם, ספוג ריחו: שדה־בור
 העולם, ובנצל הרגל לא חשה כלום.

ועם זאת הטבע לא יכלה לעולם;
 יש מתיקות בלב הדברים;
 ואם גם במערב אור אחרון נעלם,
 בפאת מזרח, הה, כבר שחר משחים –
 כי רוח־הקדש גוהרת על עולם
 מעקם בתנה חם ונהה, כנפי זהרים.

אביב

איז יפה כאביב –
 כשהעשב גולל את גלי גבעוליו הסבוכים;
 ביצי הקכלים כשמים קטנים, וקכלים
 רוחצים־מוחצים בין הרי העצים מסביב
 את האזן, קולם כמכת ברק למקשיב;

עץ־אגס זכוכיתי מעל־על על־עלים שנוגעים
 בכחל היורי; הכחל שברב שפעתו
 אצה לו הדרה; גם טללים מקפצים בתנוית.

מה כל המיץ הזה והמרץ?
 הד הנית אדמת בראשית מתוקה
 בגז־ערו. - טל, קח, בטום תרלח, בטום
 תשבע עד זרא, הו רבוז, ותחמיץ מחטאָה,
 את רוח התם, יום של מאי, בילדה ובילד,
 המיטב שבחרת, הו בן־בתולה, יקר שללה.

יופי ססגוני

הללו בורא דברים בשלל גונים:
 שחקים טלואים כמו פרה ברדה,
 נמשיו־רדים על שמך שבנחל,
 מפל־ערמון בוער, כנף עפרונים,
 נוף משבץ - מרעה, שלחיו ובעל,
 כל מלאכה וכל כלי עבודה.

את כל מה שפנגד, שחומק, מוזר,
 כל שגחמז ומנמש (מי יודע איה)
 מהיר ואט, עצום ועז, מתוק ומר,
 מוליד הוא שיפיו לא ימר:
 'תברה.

הנרי פרסל

לו שפר חלקו, הו חלקו לו שפר, היקר כה
 לי, הרוח האחר־ויחיד הגואה בהנרי פרסל,
 כבר ערו מיום שפנה, שהלה, לו בטל
 דין חיצון שהכהו, הוקיעו ככופר פה.

לא מִזַּג שָׁבוּ, לֹא מוֹכְזוּ, יִהְיֶה אוֹ מוֹרָא אֱלֹהִים בּוֹ,
 אֲהַבָּה אוֹ חֲמֵלָה אוֹ כֵּל מִה שֶׁגַּם צָלִיל לֹא־לוֹ יַעֲרֹסֶל:
 אֲלֵא חוֹתְמוֹ הַמַּחְשֵׁל כּוֹכַשׁ אוֹתִי, גְלוּם שֶׁל
 עֲצָמוֹ, שֶׁל עֲצָמוֹ פְּתֹאמִי, הוּא שְׁפוֹרֵץ, צוֹבֵא עַל הָאֵזוֹן.

הוּ לוֹ יְרִמְנֵי בְּשִׁיר מְלֹאכִיו, יִשְׁכִּיבְנֵי! אָנִי
 עֵינֵי בְּתוֹרֵי שְׁלוֹ, כְּתָמֵי יְרֵחַ, פְּלוּמַת שְׁחֵי שְׁתַּחַת כְּנַפָּיו:
 כִּה עוֹפְסֵעַר גְּדוֹל מְהֵלֶה לוֹ עַל חוֹף רַעַם־אַרְגָּמָנִי,

נוֹצוֹתָיו רַעַם־אַרְגָּמוֹ, וְהוּא מְהֵלֶה וְסוֹבֵב,
 כְּשֶׁמֶשֶׁק פְּלוּמַת־שֶׁלֶג שְׁלוֹ מִפִּיץ חֵיוֹה עֲנָקִי,
 חוֹשֵׁב רַק לְעוֹף אֵה נוֹשֵׁב פְּלִיאָה בְּלֵב.

המשורר שולח ברכתו לרוח הגאון האלוהית של פרסל ומשכחו על כך שבעוד שמוסיקאים אחרים נתנו ביטוי להלכי הנפש של האדם, הרי הוא, מעבר לכך, ביטא בתווים את עצם מהותו ומינוו של אדם כדרך שנבראו גם בו עצמו וגם בכל בני האדם בכלל.

פליקס רנדל

פְּלִיקְס רֵנְדֵּל הַפְּרֹזֶל – אִם כֵּן, מֵת? וְשׁוֹב אֵינִי חַיֵּב,
 אָנִי שְׁצַפִּיתִי בְּגוֹרֶגֶבֶר שְׁלוֹ, גְּדֵל־גָּרָם וְחֶסֶן־חֶזוֹ,
 שׁוֹקֵעַ, שׁוֹקֵעַ, עַד יוֹם שֶׁדַּעַתוֹ נִתְעַתְּה וּבִין
 אַרְבָּעָה מְדוּי־מֹת בְּבִשְׂרוֹ נִשֵּׁשׁ קָרֵב?

הַחֲלִי שֶׁכֵּר אוֹתוֹ. תַּחֲלָה קָלֵל קֶצֶר־רוּחַ, אֵה שֶׁב
 לְתַקוּנוֹ כְּשֶׁנִּמְשַׁח, אִם כִּי כֶּבֶר כְּמֵה חֲדָשִׁים כִּזוֹ
 לְבוֹ יוֹתֵר לְשָׁמַיִם, מִיּוֹם שֶׁפְּרוּתְנּוֹ וּפְדִיוֹן
 נִפְשָׁנוֹ הִקְרַבְתִּי לוֹ. יְנוּחַ בְּשָׁלוֹם חֲרַף חֲטָאִיו.

בְּקוֹר חוֹלִים מִיְקָרָם לְלִבְנוֹ, גַּם אוֹתְנוֹ מוֹקִיר,
 לְשׁוֹנֵי לְמֵדָה אוֹתָהּ נְחֻמָּה, מִגְּעֵי מָחָה אֶת דְּמַעוֹתֶיהָ
 שֶׁנִּגְעוּ עַד לְבִי, פְּלִיקְס רֵנְדֵּל, פְּלִיקְס, בּוֹ יְקִיר;

כמה רחוקות היו תחושות־מהיבוא ביוםך הרועש ורוגש,
 כשליד הסדן, גם ופרא, עז בין עזים, לדיך
 התקינו לסוסי־המשא הגדול האפר סנדל בזהק, בוטש!

אביב וסתו

לילדה קטנה

מרגרט, הנעצבת
 על חרש שנשרו עליו?
 הואגת בראשך התם
 לשלום עלים, כשלום אדם?
 אהה, הלב כשיתבגר
 יתן מבט צונן יותר
 באלה, גם לא ידמע
 מול עולם עלים מוטל בדממה,
 אך את תבכי ותדעי על מה.
 ומה אכפת, לדיה, השם:
 שרשי הצער זהים הם.
 לא פה ספר, אף לא דעת,
 מה שהלב שמע והרוח יודעת:
 על דין אדם שנולד לקמילה,
 על מרגרט את אבלה.

רע מכל? לא, אין

רע מכל? לא, אין. משלכים אל קצה קו הכאב,
 צירים, למורי קדם־צירים, עוד יפליאו מפותי.
 הו אתה, המנחם, איפה, איפה נחומי?
 מרים האם, אי ידה הרופאת?

צעקותי צבות, עדרים־עדרים, נצברות לעקר
 כל צער, יגון־עולם; על סדן עתיק נרצצות ושרות -
 ושבות ורוגעות. זעם צוה: 'אל שהות!
 אני עריץ פרא, זמני קצר.'

הלב, לב הרים לו; צוקים של נפילה
תלולים ועמקים ואימים. רק מי שלא נתלה
שם בצפרניו, יקל בהם ראשו. וכח הספל
יכשל מול התהומות האלה. זחל,
עלוב, אל כסות הנחמה הזאת בסער הנחת:
כל החיים סופם מות, וכך יום מת בשנת.

מאנגלית שמעון זנרבנק